

Nummer 42

15 April 1914

1ste Jaargang

PANORAMA

GEILLUSTREERD
- WEEKBLAD -

Uitgave van A. W. Sijthoff's Uitgevers-Maatschappij
Redactie en Administratie: Doezastraat 1 - Telefoon 1 - Leiden

Prijs bij nummer-
verkoop 10 cent
België 20 centiem

SCHOONMAAK

De Schoorsteenveger.

Nietwaar, heeren, wij zijn het, onder, mannen er volmaakt over eens, dat die groote voorjaars-schoonmaak onzer woningen — soms een najaars-schoonmaak óók nog! — volstrekte onzin is.

Wel hier en ginder! als een huis dag in dag uit behoorlijk schoongehouden wordt, waar moet dan het vuil vandaan komen?

Nu ja, we hebben altijd bij hoog en bij laag volgehouden dat vegen (kuischen zeggen onze Vlaamsche broeders) en stof afnemen eigenlijk niets anders was dan stof verplaatsen, zelfs al werden alle deuren en ven-

sters bij die bewerking opengezet.

Doch laten we het elkander maar bekennen, die bewerking heeft veel van haar betekenis verloren sedert onze dienstboden zich niet langer van boender of veger, doch van een stofzuiger bedienen, tenzij de stofverwijdering worde opgedragen aan een of anderen ondernemer en zijn knechts.

Neen, met dat oude praatje komen we tegenwoordig niet ver meer bij moeder-de-vrouw, gesteld al dat wij bij dit beduidende vraagstuk van de schoonmaak ál iets in te brengen hebben. (Niet veel, hè?).

Toegegeven, het is niet plezierig wanneer onze werk-kamer overhoop gehaald wordt en een soort van orde gebracht in den chaotischen toestand waarin wij zoo wel den weg wisten. Want die wanorde was voor ons de orde.

We wisten in het donker een brief, een boek, een brochure te vinden in minder minuten dan een ander er dagen voor noodig zou hebben. Doch als er schoonmaak geweest is, vinden we Zola naast Jean Baptiste Say, Vondel is terechtgekomen tusschen staatkundige brochures, een verhandeling over sport heeft een werk van Mevr. Besant tot buurman gekregen en een bundel reproducties naar Rembrandt zwerft ergens boven op een kast, met een kaart van Java, die aan den wand heeft gehangen, doch waarvan de hangertjes in den schoonmaakstrijd gebleven zijn. Potlooden zijn verdwenen, de aschbak is zoek geraakt. En in de plaats van de geuren van uw pijp is er een lucht van boenwas en zeepsop.

Gij foetert wel even, als elk jaar, maar als uw vrouw, met opgeruimd gelaat, u vraagt of nu alles er niet proper en helder uitziet, dan gunt ge haar een goedkeurend gemompel en bewijst haar de eer van een woord van lof om de frisch gewasschen gordijnen.

Want zóó zijn we. In den grond van de zaak weten wij dat de schoonmaak het onvermijdelijke, het onontkombare is. We hebben zelf schuld. In een vol jaar hebben we onze bureaux, onze lessenaars, hermetisch gesloten gehouden tot we eindelijk verplicht waren, als een failliet, om de sleutels af te geven aan de curator-huisvrouw. En er was heel wat rommel in! Sigarenasch, papier-snippen, gebruikte postzegels die we bewaarden voor iemand wiens naam ons ontgaan is, aantekeningen die reeds lang gediend hebben, afgeloopen abonnementskaarten en de hemel moge weten wat niet al.

Wij bewaarden in onze klerkast oude huisjasjes die niet meer dienen, stroohoeden die geel werden van het liggen, boorden die te nauw werden, dassen die afgedragen waren. Daar moest dan toch ééns een razzia onderhouden worden.

En zoo hebben we de schoonmaak — zonder welke, naar oude traditie, geen behoorlijke Paaschviering mogelijk schijnt — leeren beschouwen als een dier petites misères de la vie, waartegen we telkens weder optornen, maar die we ten slotte aanvaarden omdat er dan toch ook wel eenige bekoring in ligt.

Hoe de Kunst mishandeld wordt.

Zeker, het is niet plezierig te moeten arbeiden en de maaltijden te moeten gebruiken in een kamer zonder gordijnen, waarvan de vensters met witkalk zijn bestreken, voor het inkijken van de burens, waarin de tafel en eenige stoelen het simpele ameublement uitmaken, waaruit alles is weggenomen wat maar schoongemaakt en gepoetst kan worden. Gij heeft om het lot van uw oude Delftsche pullen en borden en slaakt een zucht van verlichting, wanneer ze weer rustig hun plaats hebben op het buffet of aan den wand. Gij voert telkenjare een strijd met uw echtvriendin om wat er al dan niet vernieuwd moet, of er gewit, geveerd moet worden. Maar gij erkent al spoedig, dat zij het ook niet „over den balk gooit”, dat zij elk dubbeltje tweemaal omdraait, dat zij vernieuwingswonderen weet te verrichten met een beperkt crediet — en gij eindigt met te betalen, in het bewustzijn, dat het erger had kunnen zijn.

Behelpen is de boodschap.

Ouderwetsche Glazenwasscherij